

A HÍRLAPIRÓK ÉS MINOSZ

Jónéhány napja – százszor
Kérdem: ez hogy lehet? –
Az örök bú honából
Egy hírlap érkezett.

Nem izgat: e falatnak
Mely agyra sose ment,
Mekkora árat szabhat
A sajtó-regiment.

De egy glosszája menten
Úgy csapódott belém –
Meghült a vér erebben
Rögtön az elején:

„Húsz éven át aszály volt
(Keserves egy kenyér,
Amíg az Álvilágból
A posta ideér),

Szegény hadunk nyomorgott,
Víz schonnan se jön,
Riasztották a poklot
Halált követelőn.

A Léthe csupa lányom,
A Styx rákászni jó,
Lézeng Charon barátom,
Iszapban a hajó.

A holtak véne, ifja
Átgrál, hetyke nép,
Cháron a poklot szidja,
Siratva kenyerét.

Minden határt behintett
Spionnal Minosz úr,
Kuncsaftokért güriznek
Az ördögök vadul.

Hejból A rablófészek!
Kit elcsipünk, lakol!
Lakomára, vitézek!
Ünecpre jöjj, pokol!

A Cocytus vidéke
Szerző-rajtól nyüzsög.
Lovagi kezük éke
Egy kis tintásüveg,

Itt szívták fel csodásan,
Mint bort gaz gyermekek,
Üreges bodzafában
Hordókba a vizet.

Pssst! Hurok-dísz a nyaknak!
Csak észre ne vegyék! –
Barátilag fogadnak,
Sanssouci szép vidék.

A király szimatolja
A delikvensceket,
Fogát feni morogva,
És jól rájuk recseg.

Aha! Mely szakma s ország
Rablói ezek itt?
»Német újságírócskák!«
Táncoljatok kicsit!

Imént már vacsorára
Hívtalak volna meg,
Mielőtt lekasználja
Sógorom titeket.

De a meglöpött Styxre
Esküszöm, szarkánép:
Szégyen kínba vegyítve
Lesz rögtön a tiéd!

A korsó jár a kútra –
Amíg nem törik el!
Amin szaglik a tinta,
A bűnért az felel!

Kutyám mindjárt lerágja
Tövíg ujjaidat!
Már összefut a nyála –
Ó, hány finom falat.

Remeg szegények térde,
Látván az eb fogát!
Már csettint Ófelsége,
S a bulldog nekilát.

Mondják, hogy csonkjukat még
Görcs görbítette meg,
Szívattyúzni a Léthét
Vonaglott, remegett.”

Emlékezz mindig erre,
Ha Krisztus híve vagy!
Hírlapírókra lesve
Keress meg ujjukat!

Hiányt leplez gyakorta,
Mint akiknek fülük
Helyét rejtí paróka –
Bevált csel! Régi trükk!

EÖRSI ISTVÁN